

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Ł. zasądził od (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. na rzecz (...) s.a. z siedzibą w Ł. kwotę 3.640,80 zł (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 294,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1 i 3.

Skarżąca zarzuciła przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że cedent nie ponosi odpowiedzialności za uszkodzenie (porysowanie) przedniej szyby w pojeździe S. (...), pomimo tego, że posługiwał się ostrymi narzędziami przy usuwaniu wgnieceń, a uszkodzenia zostały stwierdzone niezwłocznie po odbiorze pojazdu od firmy cedenta, co jednoznacznie potwierdza jego odpowiedzialność za powstałe uszkodzenia pojazdu;

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że płatność wynagrodzenia na rzecz powoda miała nastąpić po wykonaniu poszczególnych napraw, co pozostaje w sprzeczności z pozostałymi ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, w szczególności ze stwierdzeniem, że budżet pozwanej na zapłatę cedentowi miały stanowić środki przyznane przez towarzystwo ubezpieczeniowe oraz skoro strony ustaliły, że wszystkie naprawy zostaną wykonane do końca roku 2013 i wówczas zostaną całościowo rozliczone.

Na podstawie powyższych zarzutów pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej oceny całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, a poczynione

w oparciu o przeprowadzone dowody ustalenia są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Ustalenia te Sąd Okręgowy w pełni podziela i uznaje za własne.

Zawarta w art. 233 § 1 k.p.c. zasada swobodnej oceny dowodów stanowi wyraz sędziowskiej oceny dowodów, której przeprowadzenie jest najważniejszym zadaniem sądu orzekającego. Zgodnie z treścią powołanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany

w sprawie materiału dowodowy. Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, ze względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.).

Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków,

lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyrok SN

z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyrok SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis).

Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyrok SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110).

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że zarzuty podniesione w apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Skarżący prezentuje w nich własną wersję zdarzeń, odmienną

od ustalonej przez Sąd I instancji. Jest to wersja korzystna dla pozwanej na uzasadnienie jej stanowiska procesowego. Pozwana nie podważa jednak skutecznie jako nielogicznej czy nie zgodnej z doświadczeniem życiowym podstawy faktycznej wyroku, ustalonej przez Sąd Rejonowy.

Pierwszy z zarzutów dotyczy nieuprawnionego przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że cedenci, tj. T. B. i P. G. (1) prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, nie ponoszą odpowiedzialności za porysowanie przedniej szyby w naprawianym przez nich samochodzie S. (...).

Po pierwsze wskazać należy, że Sąd Rejonowy takiego wniosku nie wywiódł z zebranego materiału dowodowego, a jedynie stwierdził, że „nie zostało jednoznacznie wykazane, udowodnione, aby to firma (...) (cedenci) wykonując naprawę tego pojazdu uszkodziła go” (uzasadnienie str. 10, k.139 odw.). Z tym stanowiskiem Sąd Okręgowy

w pełni się zgadza. Po pierwsze bowiem między naprawą samochodu S. (...), którą przeprowadzali pracownicy cedentów a zgłoszeniem reklamacji upłynął ponad miesiąc czasu – 24.09.2013 r. odbiór samochodu od cedenta, 30.10.2013 r. reklamacja (reklamacja k. 49). Po drugie, po przeprowadzeniu naprawy przez cedenta samochód był „składany” przez pozwanego, który uprzednio dokonywał również rozłożenia samochodu i w takim stanie dostarczał go do cedentów (zaznania świadka T. B. k. 90).

Także świadek P. G. (1) zeznał, że za demontaż i ponowny montaż podsufitki była odpowiedzialna firma pozwanej (zeznania świadka P. G. k. 91). Podkreślić należy także, że sama pozwana tylko z prawdopodobieństwem a nie z pewnością wskazywała na cedenta jako sprawcę uszkodzenia szyby, co zaznaczył w swoim uzasadnieniu Sąd I instancji. Ponadto znaczenie w sprawie ma okoliczność, że rysę na szybie w samochodzie S. (...) dostrzegł dopiero właściciel samochodu po jego odbiorze od pozwanej, a nie sama pozwana w trakcie odbioru auta od cedenta. Wszystkie powyższe okoliczności uzasadniają wyciągnięcie wniosku, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie kiedy

i przy wykonywaniu jakich prac powstało uszkodzenie na szybie w samochodzie S. (...), w szczególności nie pozwala na ustalenie, że winę za nie ponoszą cedenci. Prawdłowo zatem Sąd Rejonowy uznał twierdzenie pozwanej o zasadności zgłoszonej przez pozwanego reklamacji za nieudowodnione. W tym zakresie ciężar dowodowy spoczywał właśnie na pozwanej, zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c. To pozwana bowiem z faktu uszkodzenia szyby w trakcie dokonywanej naprawy wywodziła uprawnienie do odmowy zapłaty wynagrodzenia za wykonane przez cedentów dzieło.

Na marginesie stwierdzić należy, że stanowisko pozwanej jest w tym zakresie wewnętrznie sprzeczne. W piśmie z dnia 30 października 2013 roku będącym reklamacją wykonanej naprawy pozwana wymieniła uszkodzenia samochodu twierdząc,

że prawdopodobnie powstały podczas wyciągania wgnieceń metodą s., i jednocześnie nie sformułowała żadnych żądań z tego tytułu wobec cedenta (reklamacja k. 49). Treść pisma wskazuje jednoznacznie na wykonanie przez cedentów zleconej naprawy, ale w sposób nieprawidłowy. W pozwie natomiast pozwana podniosła, że naprawa samochodu S. (...) nie została przez cedenta dokończona, zatem nie należy mu się wynagrodzenie

z tego tytułu (uzasadnienie pozwu k. 40). Temu twierdzeniu przeczą inne dowody zebrane w sprawie, w tym zeznania świadków T. B. i P. G. (1), a także świadka J. Z. (1). Świadek ten zeznał, że pozwana odebrała samochód S. (...) od cedenta po naprawie (zeznania świadka J. Z. k. 121).

Chybiony okazał się także zarzut nieprawidłowego ustalenia przez Sąd I instancji, że cedent i pozwany ustalili płatność za wykonane naprawy po wykonaniu każdej z nich i po wystawieniu faktury przez cedentów. W tym zakresie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadków B. i G., uznając za niewiarygodne zeznanie świadka J. Z. (1). Nielogiczne i niezgodne z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej byłoby bowiem wyrażenie przez cedentów zgody na zapłatę dopiero po wykonaniu przez nich wszystkich napraw obejmujących kilkadziesiąt samochodów. Tym samym cedenci kredytowałyby działalność pozwanej, sami ponosząc w tym czasie koszty prowadzenia własnej działalności gospodarczej, co jest niezgodne z zasadami rachunku ekonomicznego.

Z tych względów ustalenie dokonane przez Sąd I instancji, iż zapłata umówionego wynagrodzenia ma nastąpić na rzecz cedentów po wykonaniu każdej z napraw

i po wystąpieniu faktury znajduje oparcie w zebranych materiale dowodowym, prawidłowo ocenionym przez Sąd Rejonowy.

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że to ustalenie jest sprzeczne z pozostałymi ustaleniami Sądu I instancji, w szczególności ze stwierdzeniem, że budżet pozwanej

na zapłatę cedentowi miały stanowić środki przyznane przez towarzystwo ubezpieczeniowe. Powyższe ustalenie dotyczyło bowiem sposobu ustalenia wysokości wynagrodzenia należnego cedentom, określonego jako 75% kwoty odszkodowania przyznanej

przez ubezpieczyciela w odniesieniu do każdego z naprawianych pojazdów, a nie terminu zapłaty za wykonane naprawy.

Uwzględniając powyższe rozważania, oraz nie dostrzegając podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrywającą to postępowanie. Na zasądzoną od pozwanej kwotę 600,00 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony przeciwnej, będącego radcą prawnym, określone zgodnie z § 10 ust. 1

pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), na podstawie § 21 w/w rozporządzenia.